

Copyright © by Vesna Zakonović-Arežina 2010
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2010

ISBN 978-86-7710-474-0

Vesna Zakonović-Arežina

ne Verujem
u ljubav

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*Mom Zakonu!
Jer si verovao kad sam
ti rekla da umem sama.
RIP, ćale moj!*

PRVI DEO

UVOD

PRIČA PRVA

Osoba A: Zovem se Lana...

Imam dvadeset osam godina. Iza sebe tri ozbiljne veze i milion neuspelih pokušaja. Bogat društveni život. Omiljena mesta za izlazak. Omiljene prijatelje za izlazak.

Stambeno sam situirana. Emotivno ruinirana. Nemam stalne prihode.

Nemam ni kućnog ljubimca. Imam deku. Što mu dođe na isto. Podjednako za njim trčim i ribam. Još uvek imam želju da osvojim svet. Imam i drugarice koje me u tome podržavaju. I mamu i tatu koji su ponosni na sve moje uspehe. I strinu koja nije ponosna, jer njenu želju nisam ostvarila.

Nemam muža. Ni dete. Čak ni u najavi...

Osoba B: Zovem se Ana...

Imam dvadeset osam godina. Iza sebe dve simpatije, jedan poljubac na plaži i malo pipkanja preko kupaćeg. Pored sebe imam muža i slatku ćerkiću od pet godina.

I konstantni problem šta da kuvam sutra. I pustu čežnju za izlascima.

Živimo kao podstanari. Dok uštedimo za stan, imaću četrdeset. Ali život sa njegovim roditeljima ne dolazi u obzir. Ja sam gospodar pedeset iznajmljenih kvadrata.

Stalno kupujem neke jeftine kičaste krpice, mada iskreno, ne znam šta će mi one. Sa mužem retko izlazim, jer je on ili na poslu ili u kladionici. Navukla sam se na španske serije i domaće tabloide pa mi je ispijanje kafe na terasi, uz prežvakavanje tračerica, omiljeni hobi, dok nam je dete u obdaništu.

Trenutno ne radim. Moj dragi kaže da je dovoljno to što se ne razdvajam od kućnih aparata. Njegovo je da zarađuje, a moje da trošim.

Naravno da sam već formirala svoj crni fond. Nana me je pravilno odgojila. Nemam puno. Ali štedim tek pet godina.

Ponekad sam jako srećna. Ponekad mislim da se sve dešava nekom drugom. Ali, valjda to tako ide. Moja tetka kaže da je to uloga svake žene. Zato nas i dele na dobre i loše glumice.

Ali, šta da radiš kada znaš da si stvoren za Oskara, a većito glumiš kućne pomoćnice?

PRIČA DRUGA

LANINA PRIČA

Moja najbliža saradnica je udata, odskora trudna dvadesetdevetogodišnja diplomirana pravnica koja je sve svoje snove uspela da ostvari po receptu iz bakine kuhinje.

U osnovnoj je bila đak za primer, u gimnaziji prosek, na fakultetu vredan i marljiv student. Onda je postala jedno veliko znak pitanja za izvestan preslatki muški primerak, koji ju je na kraju osvojio, ne sluteći da je sve vreme bio samo navođen projektil. Taktički napad vodila je, ipak, ona.

Lukavo...

Diplomirana pravnica je uvek nasmejana i glas joj uvek odzvanja na identičan način. Nikada je nisam videla tužnu, nikada nije govorila o tome da u stvari zna da je muški primerak s vremena na vreme prevari sa nekom tamo... uglavnom nevažnom plavušom.

Ona je njemu rekla DA i na svadbi ćutala dok je on držao govore, sve vreme onako nasmejana i mudra...

Moja druga bliska saradnica mi je, u toku naše anti-stres seanse, navela primer mudrog osmeha kao ključni faktor u onome što se zove muško-ženski odnos:

„Muškarac treba da bude muškarac, a žena žena (kakva mudra istina u glupo konstruisanoj rečenici!). A žena treba da bude dovoljno lukava i da prihvati svoju ulogu, jer zna da može da je prilagodi svojim potrebama! Vidiš kako ona *ćuti*. A u stvari, ona piše te govore...

Draga moja, najmoćnije oružje je *praviti se žensko!*“

Otprilike tako je zvučao naslov moje prve lekcije.

ANINA PRIČA

Moja trudna sestra stvarno ima sreće u životu. Da mi nije sestra, verovatno bih bila ljubomorna. Ovako mi ostaje da budem ponosna i učim od najboljih.

Čitavog života imala je svoje tajne planove koje je vešto pretvarala u uspehe.

Super đak – kao pokriće za lude žurke na kojima su je muvali najbolji frajeri.

Super student – sa stipendijama koje je trošila na krpice i cipelice, jer su joj čale i keva bili samo obični radnici koji su često upotrebljavali našu omiljenu reč: NEMAMO.

Moja trudna sestra doskora je bila super udavača sa preporukama koje bi u razmatranje uzeo svaki ozbiljan

kupac. I sada čeka bebu sa neverovatnim frajerom u koga bih verovatno i ja bila zaljubljena da mi nije zet. Ovako mi ostaje da ga volim kao burazera.

Njih dvoje mi liče na ljubavne parove iz fensi časopisa. Da ne znam celu istinu, počela bih da verujem u ovaj mit.

Istina je ipak malo drugačija.

On nju vara. NJU. S vremena na vreme.

I ona to zna.

I plače, s vremena na vreme. Ali samo kada je sama.

Ili kad sa mnom pije kafu.

I neće ništa da preduzme.

Lakše je da podneseš poraz ako ga nikada do kraja ne priznaš. Ili postaviš stvari tako da i tebi zvuče drugačije.

One su nebitne plavuše, ona je centar dešavanja.

One su za radne vikende, ona je u glavnom rasporedu časova.

Rodiće mu dete, živeće srećno do kraja života i ponekad će zapušiti nos kad oseti sladunjav parfem na njegovom vratu, koji svakako nije iz njene kolekcije.

Ona briše suze i tvrdi da je to jedini način. Želela je glavnu premiju. Naravno da je očekivala i reket.

Ležim pored svog neobrijanog muža i slušam ga kako hrče...

Nikada nije bio smrt za žene. Nikada nije bio ni glavni baja u društvu, ali bar ne moram da ga njušim i da mu prevrćem džepove.

To uradim samo kada spremam veš za pranje u mašini. I jedino što nalazim su tiketi iz kladionice i moji spiskovi za kupovinu u dragstoru.

Ljubim ga za laku noć i šapućem mu, iako on odavno
spava:

„Prevari me i robijaćeš...“

Slatki snovi...

PRIČA TREĆA

ZAŠTO SU UVEK BITANGA I PRINCEZA PAR?

LANINA PRIČA

Nikada nisam umela da se zaljubim u momka po maminom ukusu. Znam da ova rečenica na prvi pogled zvuči glupo, ali u ovom slučaju, mamin ukus je pozitivna kategorija.

Gde su ti fini mladići sa kućnim vaspitanjem o kojima je još i moja baka pripovedala? Oni nekako uvek pripadnu onim razmaženim devojkicama koje su u srednjoj jedino naučile da lakiraju nokte, pravilno koriste blanš i hvale se kako ništa po kući ne rade. Jezivo...

Moji poslednji pokušaji su me toliko umorili da već razmišljam o prednostima *on line* muvanja, iako moj ćale zastupa tezu da je to poklon retardiranog zapada koji treba ignorisati.

Deka me stalno opominje da spustim kriterijume ili ODE VOZ... Pa neka ide gde hoće, šta da radim u kupeu

sa osobom X koja slatko laže kako sam mu jedina, a na prvoj stanici menja vagon u potrazi za novom, jedinom koju će slatko da laže?

Deko moj, a da promenim prevozno sredstvo? Ili da smuvam konduktera...?

Ili da zamenimo uloge pa da ja postanem razmažena, izblajhana bitangica sa sređenim noktima?

Pa da se neko zaleti...

ANINA PRIČA

Mama je plakala na mom venčanju. Nikada nisam utvrdila da li je to bilo od sreće ili zbog činjenice da se udajem za čoveka koji je užasno podseća na čaleta. Što znači samo jedno – da sam nadrljala. Od ljubavi se ne živi.

Neke moje prijateljice misle da sam požurila. Neke kažu da sam mogla još malo da biram. Neke se još nisu ni udale, pa njihovo mišljenje i ne uvažavam.

Jednom sam poverovala mangupu i dozvolila mu da me voli bez kondoma.

I sada živim u nekoj svojoj pričici koja bi mogla da bude mnogo lepa da se ne dešava u stvarnosti.

Ovako je samo lepa, ali su zapleti toliko komplikovani da se i sama često u njoj gubim.

Htela sam porodicu, muškatile na prozoru, dečje crteže na frižideru, veliki krevet sa svojim i njegovim jastukom i zajedničkim pokrivačem...

Dobila sam minijaturu – iznajmljeni stan u suterenu, gde nema ni prozora ni mesta za muškatile, stari gazdaričin frižider izlepljen sličicama *Mundijal osamdeset i neke*, i rasklimatan trosed koji toliko škripi i kada samo ležimo, da sve ređe i pomišljamo na seks...

Ali tu je moja devojčica zbog koje zaboravljam na sve ono što me u regularnim okolnostima lagano izjeda...

Ne, ne treba niko da mi kaže šta je trebalo da uradim sa svojim životom. Odavno sam savladala kako da se budim na škripavom trosedu boreći se za svoju polovinu prekrivača.

PRIČA ČETVRTA

LANINA PRIČA

Ne mogu sebi da objasnim ovo...

Muvamo se već mesecima, kao jako mu se sviđam, odrasli smo ljudi, dobijam SMS informacije da mu nedostajem, imamo interni dogovor da ćemo jednog dana da pravimo decu...

A ni da me dotakne.

Samo da me dotakne...

O poljupcu više uopšte i ne razmišljam...

A o seksu sa njim razmišljaću negde pred kraj svog života.

Šta li sve to treba da znači?

Sudbina je odredila da se čitavog svog veka zamajavam sa ovakvim tipovima – već nestrpljivo iščekujem sledećeg kandidata.

On će verovatno da bude neki neotkriveni gej, pa ću ja da mu poslužim za spoznaju sopstvenog tela i duše. A